

DAYTON WARD

DAYTON WARD

PREDATOR

versiunea în limba română

UNCRIS

Provincia Quảng Trị, Vietnam – ianuarie 1968

Sergentul Daniel Roland s-a ferit şi apoi a sprintat spre stânga, gloanţele spulberând noroiul din urma sa. S-a lipit de trunchiul gros al unui copac, forţându-se să-şi domolească respiraţia. Focul executat de carabinele M-16 şi AK-47 sfâşiau aerul din jurul său, punctat de detunăturile ocazionale ale *shotgun*ului camaradului său, John Coffren. Strigăte de durere au izbucnit de undeva de peste umărul lui Roland, aşa că şi-a schimbat poziţia ca să vadă mai bine. Vocile din dreapta sa indicau de unde ripostau membrii echipei sale prinşi în ambuscadă, căutând orice acoperire cât de mică pe care o puteau găsi.

Două siluete s-au aruncat în spatele unui buştean căzut, în dreapta sa, şi a văzut ţeava *shotgun*ului lui Coffren gata să tragă. Originar din nordul Marylandului, tânărul Marine era îndrăgostit de acest tip de armă pe care o prefera unei M-16, iar lui Roland îi convenea faptul. De la distanţă mică, *Remington* 870 putea fi devastator în mâinile lui Coffren, iar *Charlie*[1] se afla mai totdeauna foarte aproape.

— Roland! Eşti bine?

Strigătul lui Coffren a atras focul tras din junglă undeva în dreapta lui Roland. Dându-şi mai pe ceafă pălăria moale în culori de camuflaj, a ochit cu M-16 în acea direcţie şi a golit magazia carabinei, fără a şti totuşi dacă gloanţele lovesc vreo ţintă. Simţind că boltul armei rămâne retras în spate, s-a adăpostit înapoi în spatele copacului.

— Sunt bine! a strigat, aruncând magazia goală şi căutând una plină în buzunarul vestei de luptă.

A introdus-o în armă şi a băgat cartuş pe ţeavă. Ajustându-şi poziţia pentru a avea un câmp vizual mai bun, a cercetat desişul căutând pericole şi i-a mulţumit Domnului că aveau în spate panta unui deal. Asta reducea posibilitatea ca cei ce făcuseră ambuscada să se strecoare în spatele lor, iar ei curăţaseră deja bunkerul ascuns acolo, aşa că din direcţia aceea nu putea veni nici o surpriză. Dar, Roland ştia că cu cât se prelungea lupta mai mult, cu atât creşteau şansele ca *Charlie* să primească întăriri.

Ţăcănitul metalic repetat al unui AK-47 pe foc automat a izbucnit de undeva de foarte aproape din vegetaţia deasă, iar Roland s-a făcut mic când câteva gloanţe au lovit în partea cealaltă a copacului *său*.

— Scotty! Ce-ntâmplă?

[1] Charlie – poreclă dată nord-vietnamezilor de către americani în timpul războiului.

În loc să spună ceva, fruntaşul Scott Pearson a îngenuncheat în spatele unui trunchi căzut şi a tras cu M-79 în ceva ce Roland nu putea vedea. Proiectilul de mare calibru a penetrat frunzişul junglei şi orice corpuri moi care s-au întâmplat să se afle pe traiectorie.

Ee, acum să vedem!

Auzind strigăte de avertizare în zona de impact a grenadei, Roland şi-a aţintit M-16 către voci şi a descărcat încă o magazie de cartuşe. Coffren s-a alăturat şi el cu *shotgun*ul şi încă cineva, fie Bill Leisner sau comandantul subunităţii, locotenantul Matthew Byrne, care trăgea cu carabina.

Alte strigăte şi ceva ce semăna cu ţipete de groază au izbucnit din junglă, din apropiere, urmate de un val de foc de arme intens şi susţinut. Roland s-a pitit în spatele copacului, dar după câteva secunde şi-a dat seama că nici un glonţ nu era tras în direcţia sa.

Ce dracu?

În dreapta sa, Coffren şi Pearson s-au ridicat din spatele buşteanului uriaş unde se adăpostiseră, cu armele aţintite asupra sursei focurilor de armă. Pearson a mai lansat o grenadă cu a sa M-79. Cu antrenament şi pricepere, Pearson a extras tubul gol din lansatorul de grenade şi l-a înlocuit rapid cu un alt proiectil în timp ce Coffren executa foc de acoperire. Apoi Coffren s-a dat înapoi şi a căzut la pământ când ceva luminos, verzui, a străbătut desişul şi l-a izbit pe Pearson. Roland a avut timp să observe că proiectilul – sau ce-o fi fost – a trecut complet prin om înainte ca acesta să cadă cu braţele inerte.

— Scotty!

Strigând către prietenul său, Roland îşi distribuia atenţia între Pearson, Coffren şi desişul copacilor, căutând sursa focului... dar nu a văzut nimic. Mai în adâncul junglei, continuau să se audă strigăte sălbatice şi focuri de AK-47, ca şi cum ar fi tras în toate direcţiile.

Apoi, totul s-a liniştit.

Nici focuri de armă, nici voci, nimic. Schimbarea abruptă, suprarealistă i-a făcut pe Roland şi Coffren să schimbe priviri incredule. Ridicând din umeri, Roland a ieşit de la adăpostul copacului cu arma întinsă înainte. Coffren a imitat mişcările camaradului său apropiindu-se de trupul lui Pearson care zăcea cu braţele în lături şi cu rucksackul încă la spate. Dincolo de el, Roland l-a văzut pe caporalul Bill Leisner ridicându-se din locul unde era ascuns într-o mică depresiune. Uniforma îi era acoperită de noroi şi frunze.

— Unde dracu au dispărut toţi? a întrebat Lesisner.

Incapabil să răspundă, Roland a dat doar din cap.

— Pearson e mort, a raportat Coffren, arătând către trupul prietenului său. Nu mă întrebaţi cum.

Faptul era evident pentru Roland chiar de la distanţa la care se afla. Ochii mortului erau deschişi şi cu o expresie de şoc, iar rana din centrul pieptului, înconjurată de sânge, piele înnegrită şi ţesut muscular, era cel puţin de mărimea unui pumn.

Luându-şi M-16 în braţe, Leisner a trecut pe lângă cei doi Marines.

— Unde-i Byrne?

Pentru prima oară, Roland şi-a dat seama că nu l-a mai văzut sau auzit pe locotenentul Byrne încă de la începutul încăierării.

— Cercetaţi zona. Găsiţi-l!

— — —

Din punctul său de observare, camuflat în bolta deasă a trei crăci aflate mult deasupra terenului, Nk'mecci supraveghea momentele finale ale încleştării furibunde ce se desfăşura jos, sub el. Cele două grupuri, unul de departe depăşit numericeşte de celălalt, au încetat focul, iar grupul mai mare s-a deplasat mai adânc în junglă, cu numărul substanţial redus atât ca o consecinţă a luptei, dar şi a intervenţiei sale. Imaginile în infraroşu generate de trupurile combatanţilor şi detectate de senzorii vizuali de pe bio-masca sa i-au dezvăluit lui Nk'mecci că grupul mai mic era acum redus la doar trei luptători. Ei au supravieţuit confruntării cu inamicul lor de la sol, dar doi căzuseră datorită lui, împreună cu ceilalţi câţiva din grupul mare.

Adevărul este că i-ar fi putut doborî pe toţi fără nici un efort, dar ar fi fost lipsit de sportivitate. De altfel scopul vizitei sale nu era doar o simplă vânătoare. Asta poate că va fi mai târziu, cu condiţia ca circumstanţele actuale să nu se modifice în mod semnificativ.

Privi craniul din mâna sa, încă acoperit cu sânge şi rămăşiţe de ţesut din trupul căruia îi aparţinuse. Curăţarea şi lustruirea lui înainte de a-l adăuga micii – dar în creştere – sale colecţii de trofee va trebui să mai aştepte. Doar cu mare reţinere a pus deoparte craniul, agăţându-l într-un ciot de ramură chiar deasupra capului său. Cât despre ceilalţi pe care tot el îi doborâse, lui Nk'mecci îi displăcea ideea de a-i lăsa la cheremul formelor animale locale care să-i consume. Dacă va fi posibil, se va întoarce după trofee înainte de a părăsi această lume.

Cu mişcări încete, deliberate, Nk'mecci şi-a verificat rănile făcute pe când se afla pe sol. Îndepărtându-şi mâna stângă de trup, a văzut că sângerarea se diminuase. În ciuda camuflajului său, nu a putut evita să fie rănit de proiectilele armelor umanilor. Organele vitale păreau neatinse, dar rănile de pe trup şi picioare necesitau îngrijire imediată, măcar pentru a preveni infecţia. Rana de la picior ar fi fost simplu de tratat, chiar dacă era dureroasă, dar trebuia să scoată proiectilul din interiorul ţesutului. Mişcările i-ar fi putut şi încetinite pe termen scurt, deşi nu era nimic ce n-ar fi putut să îndure.

Echipamentul său reprezenta o altă problemă. Celula energetică a costumului de camuflaj fusese lovită şi ea, iar acum acesta funcţiona doar intermitent. A continua să fie folosit în acest stadiu de avariere putea atrage atenţia mai mult decât dacă se deplasa fără el, aşa că Nk'mecci a optat să-l dezactiveze. De la înălţimea la care se afla, putea evita detecţia cu mare uşurinţă. Pe de altă parte, această nouă restricţie va creşte provocarea legată de îndeplinirea misiunii.

Nu era prima vizită a lui Nk'mecci pe această planetă. Cu multe cicluri în urmă, ca tânăr *Yautja* – neiniţiat încă în sângeroasa vânătoare-combat – îi însoţise pe tatăl şi fratele său mai mare la vânătoare. Alegerea locaţiei era în general diferită atât ca teren, cât şi ca temperatură, iar armele indigene şi tehnologiile erau pe atunci oarecum mai puţin avansate. Acum, însă, umanii urmăriţi şi ucişi în timpul acestei sesiuni de vânătoare erau angrenaţi în propriul lor conflict, dar la o scară mult mai mare în ceea ce priveşte numărul şi nivelul nebunesc de violenţă şi distrugere. Vânătoarea fusese fructuoasă, cei trei *Yautja* colectând numeroase trofee şi alte artefacte-memento care să marcheze ocazia.

Pentru această excursie, Nk'mecci a călătorit singur pentru prima dată, aşa cum era obiceiul pentru vânătorii care au vărsat sânge. Rapoartele de cercetare preliminare referitoare la conflictul din această lume a atras mult interes şi mulţi *Yautja* se înghesuiau pentru şansa de a revizita terenuri atât de fertile pentru vânătoare. Oportunitatea oferită de clanul său de a investiga această regiune a planetei nu putea fi ignorată, iar realizarea acesteia de unul singur era de asemenea considerat a fi un fel de test.

Bazat pe observaţiile făcute încă de la sosire, Nk'mecci a tras concluzia că în timp ce forţele invadatoare erau mai bine echipate şi aveau armament şi vehicule care lipseau adversarilor, combatanţii ce păreau a fi paznicii acestei regiuni o apărau bine. Existau indicii de influenţă şi asistenţă din partea unei a treia părţi, care şi ea deţinea arme mai bune şi tehnologie, dar rolul lor părea a fi limitat şi redus la zone mult depărtate de aceasta.

Nk'mecci a presupus că situaţia se putea schimba, în funcţie de cât de mult va dura acest conflict. A decis că observarea acestuia va fi fascinantă.

Deocamdată, cei care se apărau păreau a fi mai adaptaţi bătăliei cu care se confruntau. Nk'mecci presupunea că obişnuinţa cu terenul era principalul avantaj al acestor luptători. În timp ce le observa mişcările, a descoperit reţeaua subterană de tunele şi pasaje care păreau a fi cu totul necunoscute invadatorilor. Tactica era eficientă, pentru că permitea apărătorilor să transporte personal şi material prin jungla neiertătoare aproape fără a fi detectaţi şi cu viteze mai mari decât adversarii lor. Nu era chiar un element egalizator în marea schemă a lucrurilor, dar le făcea mai interesante.

Cât despre invadatori, ei păreau să fie excesiv de încrezători în superioritatea armelor şi echipamentului lor. S-au infiltrat în zonele inamice ale imensei şi implacabile jungle, în număr mic, folosindu-şi mijloacele aeriene primitive pentru a transporta combatanţi din locaţii sigure în aceste zone îndepărtate. Se mişcau cu relativă invizibilitate, executând acţiuni de recunoaştere. Poate că adunau informaţii pentru ca mai târziu să fie utilizate de forţe mai numeroase cu scopul mai convenţional, de securizare a terenului şi a resurselor. Asta avea sens din perspectivă strategică, dar numai timpul va valida această teorie; timp pe care Nk'mecci nu-l avea.

Sub el, umanii din grupul mai mic s-au adunat în jurul rămăşiţelor comandantului lor, fără îndoială pentru a deduce ce s-a întâmplat. A fost ceva simplu pentru Nk'mecci să identifice liderul fiecărui grup şi să-i elimine din ecuaţie, permiţând combatanţilor rămaşi să proceseze şi să facă ajustări care să le schimbe statusul pentru ca el să le poată studia reacţiile. Această acţiune nu a fost în parametri iniţiali ai misiunii sale, dar rămânea în sfera acceptabilă de deviaţie. Asemenea oportunitate nu trebuia irosită, mai ales dacă oferea observaţii pertinente despre subiecţii vânătorii.

Ce vor face acum?

# # #

Studiind cadavrelor, lui Roland i-a trebuit câteva clipe în plus ca să se asigure pe sine însuşi că chiar se uita la rămăşiţele comandantului său de patrulă, Matthew Byrne.

Brăţara de alamă de la încheietura pumnului drept al locotenentului – un cadou făcut din tubul unui vechi obuz de către un camarad vietnamez din Forţele Speciale Degar – era

un element de identificare a lui Byrne mai bun decât propriul său chip, care era absolut de nerecunoscut datorită lipsei totale a craniului. Se părea că fusese tăiat sau smuls cu forţă împreună cu întreaga coloană vertebrală. Cum a fost posibil aşa ceva? Peste tot era sânge, roşu-închis şi lucitor, scurs din trupul lui Byrne şi care-i îmbiba uniforma şi echipamentul. Duhoarea emanată de conţinutul vezicii urinare şi al intestinelor golite era copleşitoare, şi Roland se străduia să respire pe gură. Ridică de jos carabina M-16 locotenentului şi o cercetă.

— Nu a tras nici măcar un singur foc.

Scoase magazia complet plină şi o puse într-unul dintre buzunarele bluzei sale verzi, de uniformă.

— *Gălbejiţii* au făcut asta? a întrebat caporalul Bill Leisner, care, împreună cu Roland, avea postul de puşcaş în cadrul patrulei.

Roland a sesizat incertitudinea şi frica din vocea celuilalt Marine.

— Cine altcineva? dar Roland dădea neîncrezător din cap. Ceea ce nu pricep este *cum*. Noi am fost în afara liniei de foc unii faţă de alţii... cât? Un minut?

Incapabil să-şi ia ochii de la silueta mutilată a lui Byrne, a studiat distrugerile grave suferite de trupul locotenentului. John Coffren a fost cel care l-a găsit, la aproape 20 m de locul unde stătea Roland când s-a declanşat ambuscada, şi bizara serie de evenimente care a însoţit-o şi a avut ca rezultat moartea lui Scotty Pearson şi, pare-se, a locotenentului Byrne.

— Ceea ce vreau să ştiu este de ce fugeau? a întrebat Coffren. I-aţi auzit, nu? Ceva i-a speriat de s-au căcat pe ei.

Roland a dat din cap. În plus faţă de trupul lui Byrne, patrula a găsit opt soldaţi Viet Cong morţi răspândiţi în junglă. Poziţiile trupurilor lor indicau că nu toţi muriseră ca rezultat al focului executat de patrula *recon* în timpul atacului. Patru au fost ucişi la oarece distanţă faţă de locul unde Leisner a determinat că a fost setată ambuscada, iar unul dintre ei murise în manieră asemănătoare cu Pearson, cu o rană uriaşă ce-i traversa pieptul drept în mijloc.

Ce dracu făcea o astfel de rană?

— Nu putem rămâne aici? spuse Coffren. Avortonii pe care nu i-am împuşcat se vor întoarce... şi îşi vor aduce şi nişte prieteni.

Roland a aruncat o privire cercetătoare spre bunkerul de pe panta dealului. Absolut invizibil prin vegetaţia deasă a junglei, era un adăpost construit din buşteni şi crengi cu frunze care făceau ca structura să se piardă în peisaj. Camuflajul era atât de eficient încât

avangarda patrulei, Leisner, era cât p-aici să treacă pe lângă blestemăţie. A fost o descoperire neaşteptată care nu avea nici o însemnătate imediată sau potenţială, deşi ambuscada era un argument suficient pentru a dovedi că *Charlie* trebuie să fi ştiut că ei vor fi aici ca să investigheze.

Asta era destul ca să-l neliniştească pe Roland, mai ales în lumina misiunii lor de a găsi orice dovadă a existenţei unui lagăr de prizonieri aflat undeva în această parte de nord a provinciei Quảng Trị. Zvonuri despre un asemenea lagăr au circulat de câteva luni fără nici o dovadă în sprijinul lor, dar problema s-a încins când s-a aflat că un pilot din Air Force doborât undeva în zona demilitarizată era fiul unui influent senator american. Dacă în această zonă exista un lagăr POW[2], era un loc logic unde să fie dus un pilot, presupunând că mai era în viaţă.

Destul de familiarizat cu regiunea, atât din studiul hărţilor şi a fotografiilor ca şi din timpul petrecut la supravegherea de la sol şi din aer, Roland era sigur că aici nu era nici un lagăr. Dar, ordinele erau ordine, şi echipa sa a fost detaşată de urgenţă să investigheze. Spre deosebire de patrulele *Recon* obişnuite, aceasta a fost planificată ca o incursiune scurtă de tip *intră-şi-ieşi* în/din zonă, cu o echipă de cinci oameni pentru ca să fie uşoară, rapidă şi mobilă. Patruzeci şi opt de ore în teren după inserţia din zorii zilei pentru a valida sau infirma informaţiile despre lagărul POW şi apoi extracţia, de sperat fără a atrage atenţia inamicului.

Planul a funcţionat în cea mai mare parte a celor 36 ore înainte de a intra în budă, aşa cum Byrne şi Pearson dovedeau.

— Când ne întoarcem, adu-mi aminte să le-o trag ălora de la S-2[3], a cerut Coffren. Ziceau că zona asta e liniştită.

Roland a mormăit aprobator. Informarea pregătitoare pentru misiune nu a indicat nici o o activitate inamică semnificativă în această zonă, presupunere care s-a spulberat ca un fum. Acum, întrebarea era cât de incorecte erau informaţiile.

— Dacă soldaţii ăştia fac parte dintr-o unitate mai mare, spuse, atunci suntem în rahat pân-la gât.

— Până la gât şi cu hemoroizi în cur, a replicat Coffren.

Îşi făcea singur de lucru căutând loc liber în buzunare şi în rucksack pentru magaziile cu cartuşe suplimentare.

---

[2] POW – prisoner of war – prizonier de război.

[3] S-2 – Serviciul de Informaţii.

Împreună cu Roland şi Leisner şi-au împărţit muniţia rămasă asupra lui Byrne şi Pearson. Coffren şi-a asumat şi sarcina îngropării armelor celor morţi şi a celorlalte echipamente ce nu le mai erau de folos.

— Cred că am fost norocoşi, spuse Roland. Dacă ei chiar ştiau că venim şi ar fi avut timp, ar fi executat o ambuscadă mai mare şi ne-ar fi terminat.

Viet Cong erau notorii pentru tacticile de ambuscadă, care implicau o organizare elaborată ce ţinea cont de orice, de la starea vremii la relieful terenului, şi implicau recunoaşteri şi urmărirea activităţilor care puteau dura ore sau chiar zile ca să aducă informaţii utilizabile în pregătirea atacului asupra forţelor vizate. Totuşi, asta nu excludea micile efective care-şi constituiau propriile patrule de recunoaştere şi care se foloseau de avantajul timpului şi oportunităţii pentru a-şi realiza propriile ambuscade.

— Poate că acum le-am tras-o, dar data viitoare? Or să ne tăbăcească curul. Trebuie să ne cărăm. ACUM.

Roland şi-a şters sudoarea de pe faţă. Chiar şi cu temperaturile mai scăzute din ianuarie, jungla continua să fie fierbinte şi umedă.

— Păcat că nu putem chema o extracţie.

Conform ordinelor, nici unul dintre ei nu era dotat cu un aparat de radio. Misiunea lor trebuia să fie atât de *invizibilă* încât după mintea celor de la HQ[4] chiar şi numai monitorizarea comunicaţiilor presupunea un risc prea mare. Desigur, asta făcea imposibilă chemarea unui elicopter pentru extracţie înainte de timpul şi locaţia prestabilite pentru rendezvous. Ca şi ceilalţi, Roland a memorat aceste informaţii în loc să le marcheze pe harta pe care o avea în buzunar, în ideea că putea fi capturat sau ucis, iar mapa era găsită de soldaţii inamici. Ştia că poate naviga cu harta şi busola până la zona de aterizare. Trebuiau doar să ajungă acolo la timpul prestabilit. Dacă din diverse motive nu reuşeau acest rendezvous, mai era un termen şi o altă locaţie LZ. După asta? Erau în budă.

Deci, să o luăm la picior.

— Băieţi, a spus Leisner, care se afla la câţiva metri depărtare. Ia priviţi aici!

Roland îşi puse în bandulieră M-79 al lui Pearson şi grenadele rămase la spate, apoi, împreună cu Coffren se alătură camaradului lor. Roland a văzut primul ce anume i-a atras atenţia celuilalt Marine. Era trupul unui soldat vietnamez ucis într-o manieră similară cu Pearson şi celălalt Cong. Corpul zăcea cu faţa-n jos, iar prin gaura din trup se vedea pământul de sub el.

---

[4] HQ – Headquarter – comandament.

Coffren s-a încruntat.

— Băi, vreunul dintre voi a luat la pachet un lansator de grenade reactive fără să-mi spună şi mie?

— S-ar putea să fie comandantul lor, spuse Roland, îngenunchind lângă cadavru şi arătând epoletul de pe umărul stâng al acestuia.

După verificarea bagajului de bombe-capcană, l-a deschis. Conţinea în cea mai mare parte hârtii, împreună cu două hărţi, pe care i le-a dat lui Leisner.

— Măi, să fie, exclamă acesta după ce le studie un minut. Este o hartă a provinciei şi a zonei înconjurătoare. Uite ce este marcat.

Cu cât vorbea mai repede, cu atât se făcea simţit mai mult accentul său distinctiv din Upper Middvest.

Aplecându-se ca să arunce o privire mai îndeaproape, Roland a recunoscut câteva repere de teren şi nişte baze militare vietnameze şi americane din apropierea zonei demilitarizate. Nu înţelegea mare lucru, dar vedea liniile trasate către locaţiile aflate sub controlul Statelor Unite precum Đông Hà, Da Nang şi Quảng Trị City, împreună cu numeroase altele trasate peste Vietnamul de Sud.

— Ce vor astea să fie? a întrebat Coffren.

— Cred că este un cod, a ridicat din umeri Leisner.

El era translatorul oficial al patrulei şi putea vorbi şi citi în vietnameză, inclusiv în câteva dintre dialectele ciudate. După o clipă a făcut ochii mari.

— La dracu. Cred că ar putea fi un plan de atac.

— Unde?

— Peste tot. Pare a fi o ofensivă generală, spuse, împăturind harta.

— Când? a întrebat Coffren.

— Nu ştiu. Nimic de aici nu indică o dată sau o oră.

— Să fie atacurile pe care tocmai le declanşaseră?

Amintirea recentului asalt de acum câteva zile cu mortiere şi rachete asupra bazei Quảng Trị şi a altor obiective americane, înainte de plecarea lor în această misiune, era încă proaspătă în mintea lui Roland.

Leisner nu părea convins.

— Asta pare ceva mult mai mare. Ceva uriaş.

— Le luăm cu noi.

Roland puse în geantă hărţile.

— Careva mai deştept ca noi o să le analizeze după ce ne întoarcem. Mai avem 12 ore ca să ajungem la LZ. Hai să ne cărăm dracului de aici.

# # #

Ce trei umani înaintau spre o capcană.

Ascuns sus deasupra solului junglei şi folosindu-se de întunericul ce se lăsa, precum şi de bolta deasă a copacilor ca să rămână nevăzut, Nk'mecci urmărea cum evoluează geneza atacului. Senzorii din bio-mască i-au arătat semnătura termică a 12 trupuri care manevrau să ajungă în poziţie, departe de o cale ferată îngustă ce se strecura pe sub bolta de vegetaţie către un drum mult mai larg folosit de vehicule terestre. În cealaltă direcţie, a observat că jungla lăsa loc unei zone largi, deschise, dominată de iarbă înaltă. Pe baza observaţiilor sale asupra înaintării grupelor mici prin regiune, Nk'mecci suspecta că acest luminiş ar putea fi locaţia desemnată pentru retragerea cu unul dintre vehiculele lor aeriene.

Fascinat, vedea cum grupul mai mare inspectează zona, ca şi cum ar fi anticipat calea de deplasare a celorlalţi înainte de a lua poziţii de tragere sub vegetaţia deasă. Grupul hotărâse o formaţie simplă de deplasare, în şir, cu armele îndreptate spre vectorul de apropiere pe care se aşteptau să-l folosească adversarii lor. Punctul central al grupului a fost aranjat în lungul a ceea ce trebuia să fie un flanc, presupunând că ţintele urmează calea curentă prin desiş. Nu era o tactică străină de schemele utilizate de Nk'mecci ca tânăr şi neexperimentat *Yautja*, pe când învăţa metodele de vânătoare pe planeta natală, sub tutela tatălui său. Aceste scheme erau destinate pentru urmărirea şi uciderea animalelor mari, dar experienţa l-a învăţat că erau la fel de utile şi împotriva unor prăzi mai inteligente. Cum părea să fie cazul aici.

Nk'mecci şi-a schimbat poziţia, şi şi-a ajustat senzorii vizuali ai bio-măştii pentru a creşte gradul de mărire. Trioul de invadatori era acum vizibil, deplasându-se neştiutori către locul unde urma să fie setată ambuscada. În ziua precedentă a urmărit înaintarea lor până când aceştia s-au oprit într-o poziţie defensivă atunci când s-a lăsat întunericul. Abia atunci a detectat el prezenţa forţei inamice. Cei trei urmau acum un curs paralel cu calea ferată din junglă, ceea ce le permitea să folosească desişurile ca ascunzătoare. Nu se deplasau direct către luminişul cu iarbă, dar singurul motiv logic pentru a fi în această regiune, bazat pe comportamentul lor anterior, era un rendezvous imediat după ivirea

zorilor. Totuşi se mişcau camuflat şi cu deosebită prudenţă, părând să n-aibă habar de ce-i aşteaptă. Dacă totul se desfăşura conform planului, atacatorii îşi vor doborî prada cu uşurinţă.

Ambuscada va fi un măcel.

# # #

Soarele firav al zorilor strecurat prin bolta copacilor, era singura sursă de lumină. Era suficientă pentru Roland ca să poată vedea pământul din faţa sa. Înaintând cu o încetineală deliberată, făcea cu grijă fiecare pas, oprindu-se de fiecare dată pentru a asculta şi căuta semne de pericol. Peste tot răsunau sunetele făcute de insecte şi de păsările ciudate care umpleau aerul, dar altfel, singurul lucru ce se făcea auzit era propria sa respiraţie, pe care se lupta să o ţină neauzită şi regulată.

Aproape că au ajuns.

O zi măcinătoare de nervi petrecută în traversarea junglei, urmată de servicii defensive de pază care să-i ajute să treacă peste durata nopţii, l-au adus în starea asta. Dacă a interpretat corect harta, se aflau la mai puţin de o oră de punctul primar de extracţie. Şaizeci de minute şi vor fi în elicopter, îndreptându-se înapoi, la bază.

Le vor simţi ca pe o eternitate.

Incapabil să adoarmă, Roland şi-a petrecut ceasurile încercând să-şi ordoneze gândurile. La întoarcere, vor avea multe de raportat, mai ales despre armele ciudate care i-au ucis pe Byrne şi Pearson. Oare ruşii să le fi livrat vreo tehnologie nouă celor din Cong? Asta nu explica moartea soldaţilor vietnamezi, dar ele trebuie să fi venit de undeva. Cine era responsabil?

Cei de la Informaţii îşi vor da seama.

Două şuierături joase, scurte, venite din spate, l-au făcut să încremenească cu un picior în aer. Avertismentul abia audibil al lui John Coffren i-a spus că celălalt Marine a văzut sau auzit ceva. Cu o încetineală agonizantă, Roland şi-a pus piciorul pe pământ, înainte de a se ghemui el însuşi. Odată jos, s-a întors doar cât să-l vadă pe Coffren. Fruntaşul era pitit la cinci metri în urma sa, cu ţeava *shotgun*ului sprijinită pe antebraţul stâng. În urma lui şi separat de un interval similar, Bill Leisner se lăsase într-un genunchi, cu M-16 gata să deschidă focul. Coffren, cu privirea la Roland, şi-a arătat ochii, apoi a gesticulat către jungla din faţa lor.

Inamic descoperit.

Răsucindu-se pentru a privi în direcţia indicată, Roland a cercetat jungla, căutând mişcare sau orice altceva ce nu-şi avea locul acolo; ceva umbre sau forme care să pară că nu aparţin mediului. Deşi ochii şi urechile îi spuneau că acolo nu se află nimic, fiecare muşchi şi terminaţie nervoasă semnalau pericolul. În ciuda eforturilor sale susţinute, Roland simţi că respiraţia i se accelerează de emoţie, iar pulsul îi bubuia acum în timpane. Cu ochii holbaţi, strângea tot mai tare mânerul armei M-16.

Ceva nu e-n regulă, fir-ar să fie!

*Crack*ul unei ram de copac, aflat la vreo 10-13 m depărtare, a fost ca o împuşcătură ce a sfâşiat liniştea din jurul lor. Roland şi-a întors capul în toate părţile pentru a descoperi sursa, prinzând semnul a ceva ce se mişca printre ramurile unui copac înalt. O siluetă întunecată extinsă ca şi cum încerca să nu cadă. Fără a se gândi, Roland şi-a ridicat carabina M-16 în direcţia aceea.

Prea târziu. Altcineva a tras primul.

Focuri de AK-47 trase din diverse locuri din desiş au spart aerul nopţii. Roland s-a aruncat la pământ, privind în spate să vadă dacă Coffren şi Leisner i-au urmat exemplul. În faţa sa, focurile de armă au continuat, dar acum erau acompaniate de... altceva?

— Auzi asta?

Era vocea şoptită a lui Coffren. Îşi îndreptă *shotgun*ul către haos.

— E chestia care l-a ucis pe Pearson. Sunt sigur.

Roland şi-a dat seama că prietenul său are dreptate. *Flash*-uri de lumină verde, ca cele de la trasoare, dar mai mari şi cu viteză mai mică, *cădeau ca ploaia* din copaci. De fiecare când unul dintre globurile de lumină pulsatorie loveau ceva, detonau precum dinamita, iar Roland a văzut o siluetă expusă de una dintre explozii.

— Ambuscadă, spuse Leisner, care s-a târât mai aproape de camarazii săi. Isuse, aproape că am intrat în ea.

Sursa luminii ciudate era locul dintr-un copac unde se concentra focul carabinelor AK-47, şi Roland o altă siluetă, mare, mişcându-se cu viteză şi agilitate printre ramuri. Cine dracu se putea mişca în acest mod?

Din desişurile din apropiere au izbucnit strigăte, voci pline de teamă ce strigau în vietnameză, acompaniate de împuşcături. De data aceasta gloanţele veneau în direcţia lor, aşa că Roland şi ceilalţi s-au trântit la pământ.

— Cred că ei ştiu că suntem aici, spuse Leisner.

Roland îşi schimbă carabina cu aruncătorul M-79 legat deasupra rucksackului. După ce l-a deschis a introdus o grenadă înalt-explozivă luată din banduliera recuperată de la Scotty Pearson. Leisner trăgea deja rafale asupra desişului, cu M-16 a sa, iar Coffren a adăugat patru lovituri cu *shotgun*ul Remington. Ridicându-şi capul, Roland a văzut doi soldaţi inamici ghemuiţi în spatele unui trunchi căzut.

— Foc!

A ochit cu M-79 şi a apăsat pe trăgaci. După o secundă grenada a lovit trunchiul în faţa celor doi inamici şi a detonat. Roland i-a văzut pe amândoi căzând în afara câmpului său vizual. Pentru prima oară, şi-a dat seama că celelalte împuşcături au încetat.

— Câţi? a întrebat, lăsându-se într-un genunchi.

Coffren, proptit cu umărul stâng de un copac gros, introducea cartuşe noi în magazia *shotgun*ului.

— La început au fost zece sau doisprezece. Acum... habar nu am.

— Acolo! a strigat Leisner, ridicând ţeava M-16 asupra unei ţinte aflată mult deasupra pământului.

Roland a urmărit direcţia de ochire şi a văzut o siluetă întunecată strecurându-se printre ramurile înalte. *Creatura* era uriaşă, mult mai mare decât un om, şi sărea peste crengile îndepărtate mult mai tare decât putea orice persoană normală. Mărimea şi agilitatea erau dublate de viteză, aproape prea mare pentru a o putea urmări. Coffren îşi descărca *shotgun*ul în ea, iar Leisner a golit magazia de cartuşe a M-16. Nici unul dintre gloanţe nu păru să-şi fi nimerit ţinta, în timp ce silueta sărea din creangă în creangă. Reîncărcând M-79 cu proiectile tip *buckshot*, Roland şi-a îndreptat arma exact când creatura s-a oprit la mai puţin de 10 m depărtare, iar pe umărul ei stâng a văzut o chestie pivotând în direcţia lor ca pentru ochire.

— Atenţie!

Avertismentul a fost dat prea târziu, pentru că un glob de energie verde a ţâşnit din ciudatul dispozitiv, lovindu-l pe Leisner şi trântindu-l pe spate. Roland a văzut gaura enormă din pieptul caporalului şi pământul prin ea.

Pălăria de camuflaj i-a alunecat de pe cap descoperindu-i ochii larg deschişi, dar lipsiţi de vedere.

— NU!

Roland a ochit cu M-79. Înainte de a lansa, a avut timp să observe înfăţişarea bizară a creaturii – o cască care-i acoperea faţa şi haine precum o plasă ce-i acoperea trupul masiv,

musculos. Avea şi o centură şi un ham dotate cu numeroase obiecte, total necunoscute lui Roland.

Ce dracu e asta?

A apăsat trăgaciul; creatura a început să se mişte, dar grenada a fost mai rapidă. Norul expandabil de bile din *buckshot* au lovit-o în plin, în piept, şi au trântit-o la pământ.

Rămas fără proiectile de tip *buckshot*, Roland a reîncărcat lansatorul cu una dintre grenadele înalt-explozive. A ochit cu arma locul unde căzuse *creatura*. Mai era în viaţă? De unde a apărut? Începu să înainteze, dar s-a oprit când a simţit mâna lui Coffren pe umăr.

— Ascultă! a şoptit acesta, arătând spre cer. Elicoptere.

# # #

Durerea era severă, dar suportabilă.

Nk'mecci s-a răsucit pe o parte, fiecare mişcare prin care lua cunoştinţă de starea sa fiind o mică agonie. Norul de proiectile i-au provocat o serie de răni pe trunchi şi extremităţi. Bio-masca sa a rămas funcţională, permiţându-i să-i vadă pe cei doi umani rămaşi cum se afundă şi mai mult în junglă. Judecând după mişcările lor, au renunţat la prudenţă în schimbul vitezei către locul de salvare. În depărtare, Nk'mecci a auzit sunetul familiar al unui vehicul aerian al umanilor, care se apropia cu fiecare clipă.

Îşi blestemă lipsa de atenţie. Descoperit de unul dintre soldaţi care aştepta în ambuscada pregătită adversarilor, nu i-a mai rămas decât să-i neutralizeze pe umani. Ceea ce nu a anticipat a fost o creangă de copac care a cedat sub greutatea lui. Ruptura a atras atenţia tuturor, şi, fără posibilitatea de a se camufla, Nk'mecci a fost forţat să se apere. I-a doborât pe aproape toţi cei din ambuscadă, restul fiind ucişi de adversarii lor. Faptul că uciderile au fost necesare şi nu sportive era ceva dezamăgitor. Mai erau trei umani rămaşi, dar şansele de a-i doborî şi pe ei scăzuseră.

Ei, măcar, pot fi o ultimă şansă, dar mai era el apt pentru această sarcină? Un medicament din trusa sa medicală era un stimulent puternic şi îl ajuta să menţină durerea la un nivel suportabil, dar vindecarea rănilor necesita resursele de la bordul navei sale. Dar întoarcerea acolo însemna renunţarea la ultima şansă de a obţine trofee.

Pentru un vânător cu experienţă – de orice nivel – nu exista decât o singură alegere.

# # #

Roland trase cuiul grenadei fumigene şi o aruncă spre centrul luminişului. Aceasta a dispărut în iarba înaltă şi a început să degaje un fum galben, culoarea desemnată ca semnal pentru extragere. În câteva secunde un nor de fum s-a extins, ridicându-se spre cer.

— Vin, spuse Coffren din locul unde era ghemuit lângă Roland, în liziera de pe latura sudică a luminişului.

Roland a simţit cum un fior de uşurare începe să-l învăluie pe când urmărea primul elicopter *Bell* UH-1 apare deasupra copacilor din apropiere şi face o tură pe deasupra zonei, zburând jos şi repede. Portiera laterală era deschisă şi un mitralior stătea în spatele unei M-60 îndreptată spre sol, în căutarea oricărei ameninţări. Dacă ceva, orice, care ar fi părut să reprezinte un pericol pentru elicoptere, Roland ştia că mitraliorul ar fi dezlănţuit furia mitralierei asupra junglei de dedesubt.

— Pregăteşte-te.

Ducându-şi M-79 pus peste piept şi M-16 în mână, Roland îşi distribuia atenţia între copacii din spatele său şi al doilea *Huey* care manevra la vedere. Spre deosebire de companionul său, care rămăsese deasupra zonei de aterizare pentru a asigura securitatea, acesta a executat o coborâre rapidă către luminiş. Roland a aşteptat până ce *Huey* a fost la circa 7 m de sol şi l-a plesnit pe spate pe Coffren:

— Haide!

Amândoi au sprintat dintre copaci în spaţiul deschis. Roland număra secundele cât elicopterul zbura la punct fix la doar vreun metru deasupra pământului. Curentul de aer provocat de rotaţia marii elice culca iarba, asigurând o cale de apropiere degajată pentru cei doi Marine care sprintau spre elicopter. Toate celelalte sunete erau acoperite de motoarele lui *Huey*, pe care pilotul le şi accelera deja în anticiparea decolării.

Apoi... Roland a văzut globul de energie verde lovind şi trecând prin Coffren, dar fără să audă şi zgomotul făcut de ciudata armă care l-a ucis.

— John!

Coffren, deja mort, cădea la pământ, iar mitraliorul de pe *Huey* şi-a rotit ţeava mitralierei ca să riposteze cu foc. Roland a trebuit să se arunce pe burtă pentru că un torent diavolesc de gloanțe din M-60 zburau către ceva ce el nu putea vedea. Roland se răsuci, îndepărtându-se de cadavrul lui Coffren, apoi se ridică într-un genunchi ca să tragă şi el cu M-16 asupra lizierei. Chiar atunci, un alt glob de foc verde a străbătut de-a latul luminişului. L-a ratat, totuşi a fost destul de aproape încât să-i şteargă umărul stâng. Focul

ca de metal lichid a explodat în punctul de impact, iar el a fost trântit în iarbă. M-16 i-a căzut din mână şi a căzut dur peste lansatorul de grenade pe care îl avea încă peste piept. În cădere auzi *crack*ul a ceea ce părea a fi o coastă ruptă.

O privire către marginea luminişului i-a permis să vadă misterioasa formă – *creatura* – ieşind de la adăpostul vegetaţiei la vreo 40 m depărtare. Chiar de la această distanţă, Roland a observat fluidul galben-verzui ce se scurgea din numeroasele răni din piept şi braţe. Indiferent ce o fi fost, sigur nu era umană. Era ca un coşmar devenit realitate.

Arma cea ciudată montată pe umărul *creaturii* s-a rotit ca să ochească către cer. Nu era nici timp nici posibilitate ca Roland să-i avertizeze pe piloţi înainte ca arma să lanseze un torent de energie verde către cer. Trei globuri de foc au lovit elicopterul, unul chiar în compartimentul motorului, iar *Huey* a explodat în aer, dezmembrându-se în timpul căderii la pământ. A dispărut între copacii din partea de nord a LZ, unde o a doua detonaţie a trimis spre înalt vălătuci de foc şi fum negru. În spatele său, Roland îl auzea pe mitraliorul de pe *Huey*-ul rămas, răcnind pe deasupra zgomotului făcut de motor.

— Haide, omule! Trebuie să plecăm!

Fără acoperire aeriană, elicopterul era în mare pericol să fie atacat dintr-o ambuscadă dintre copaci. Pilotul voia să se care naibii de aici, iar Roland era conştient că dacă nu se mişcă, riscă să fie abandonat.

Şi-atunci creatura a atacat în fugă.

Nu tot atât de rapid cum o văzuse Roland mişcându-se mai înainte, creatura era totuşi capabilă încă să evite focul tras de mitraliorul de pe *Huey* cu a sa M-60. A lansat un urlet gutural ce a putut fi auzit de Roland chiar şi peste zgomotul motorului elicopterului, alergând în zigzag şi evitând gloanţele cu o viteză neobişnuită.

Roland a ignorat îndemnurile mitraliorului de a se urca la bord... la fel şi durerea din umăr şi din coasta ruptă. Fiecare respiraţie era ca şi cum cineva îl înjunghia într-o parte. Strângând din dinţi, a ridicat M-79. Fără să gândească, fără chiar să ochească, a orientat lansatorul către *creatură* şi a tras.

Grenada a căzut prea scurt, poate cu vreo trei metri în faţa *creaturii*, dar când a detonat, explozia a fost suficientă să o doboare din picioare. Braţele şi picioarele s-au mişcat dezarticulate în lături atunci când a căzut la pământ, ascunsă în iarba înaltă. Mitraliorul de pe Huey a *ras* zona cu M-6o, în timp ce Roland alerga către portiera deschisă.

S-a oprit brusc când mitraliorul a fost izbit de un alt glob verde, corpul zburându-i prin portiera de pe partea cealaltă a fuselajului. În cockpit, pe faţa pilotului a apărut o

expresie de oroare înainte ca întreaga parte a canopiei să dispară într-o explozie de foc şi plexiglas care a fost învârtejită de acţiunea palelor rotorului, iar Roland s-a aruncat în iarbă ca să evite să fie lovit de şrapnele.

Al treilea proiectil din arma cea bizară a lovit cockpitul ucigând şi copilotul, iar Roland n-a putut face nimic decât să privească.

O umbră a căzut peste iarba din faţa sa şi Roland s-a întors ca să vadă... *creatura* stând peste el. Era masivă, cu mâinile terminate cu gheare supradimensionate, deloc umane. Braţul stâng îi atârna într-o parte, şi acelaşi fluid galben-verzui pal curgea dintr-o duzină de răni răspândite pe tot trupul. Chiar şi casca cea ciudată pe care o purta ca să-şi acopere chipul era avariată, parcă *stropită* de şrapnelele grenadei.

Respiraţia era greoaie, forţată, şi deşi părea că-l poate ucide fără prea mult efort, Roland nu simţea o reală răutate din partea *creaturii*. Îl studia ca şi cum el nu era nimic mai mult decât un specimen de laborator, sau chiar o insectă.

— Ce naiba eşti tu?

# # #

Nk'mecci era pe moarte.

Rănile sale provocate de explozia grenadei, adăugate la cele deja existente, vor fi fatale dacă rămân netratate. Atât măcar învăţase şi el de la echipamentul medical automat de pe navă. Onoarea nu-i permitea să se folosească de asemenea facilităţi ca să-şi vindece trupul muribund. În timp ce misiunea şi-a îndeplinit-o – înregistrările acesteia vor ajunge acasă cu sau fără el în viaţă – a eşuat cu vânătoarea. Cineva ar putea argumenta că exerciţiul era nesancţionabil, şi de aceea nu constituia subiectul regulilor şi codurilor studiate de toţi novicii *Yautja*. Nk'mecci a ales să nu profite de o interpretare atât de lipsită de credinţă a ritualelor care au definit neamul său de nenumărate generaţii.

El a eşuat. De aceea, viaţa sa era pierdută de drept.

Stând la controalele navei sale, Nk'mecci a studiat fluxul de informaţii care erau retransmise către dânsul prin reţeaua navei de scanere şi dispozitive de înregistrare. De pe orbita aflată mult deasupra luxuriantei lumi albastre-verzui, putea vedea câmpul terestru de bătălie din secţiunea de continent pe care a părăsit-o. Dacă datele erau corecte, forţa de invazie sau de ocupaţie cu armele şi echipamentele sale superioare tocmai era supusă unor incursiuni armate simultane asupra a numeroase locaţii din regiune. Forţa de atac, care

părea că-şi consideră acest pământ ca fiind *acasă*, a lansat o masivă ofensivă pe direcţii multiple. Era o strategie îndrăzneaţă, care depindea de îndrăzneală şi sincronizare. Nk'mecci suspecta că obiectivele acestui atac vor riposta, folosind întreaga lor presupusă superioritate în arme şi tehnologie.

Întrebarea era dacă moralul le va fi distrus de acest asalt, sau alimentat de setea de răzbunare. Oricum, ar fi fost ceva de urmărit, chiar dacă el nu va mai trăi ca să vadă. Nu-i păsa câtuşi de puţin care parte ar putea fi victorioasă. Ceea ce-i făcea plăcere era fiorul conflictului, ca în cazul tuturor vânătorilor adevăraţi.

Tot ce-i mai rămăsese era să verifice că nava sa va urma cursul programat către casă, şi că raportul misiunii era în siguranţă până ce va putea fi studiat. Era încrezător că descoperirile sale vor fi apreciate cu entuziasm de cei dornici să se confrunte cu provocări noi aici, în această lume, care deja i-a oferit lui atât de multe.

Craniul care era aşezat pe consola din faţa sa întruchipa atât de mult... În ciuda rănilor sale, Nk'mecci nu s-a grăbit şi s-a asigurat că era curăţat şi lustruit, gata pentru a fi expus împreună cu restul colecţiei sale. Prada sa merita respect, pentru că era un trofeu veritabil, luat de la umanul rămas care se dovedise a fi un adversar vrednic. Dacă Nk'mecci avea vreun regret, era acela că nu va mai avea parte niciodată de o confruntare care să-i aducă atâtea satisfacţii. Trofeul, împreună cu raportul, vor oferi clanului său toată asigurarea şi încurajarea de care aveau nevoie pentru a se întoarce în această lume şi pentru a savura sportul pe care continua să-l ofere.

Aici vânătoarea rămâne bogată.

SFÂRŞIT